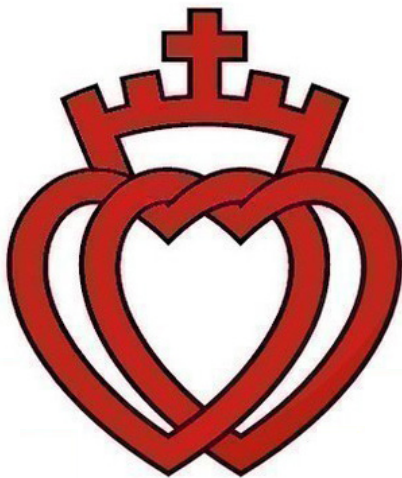

Vasten 2022
*met de martelaren
van de Vendée*

van 2 maart
tot 17 april

FASTEN 2022

met de martelaren van de Vendée

INLEIDING

BESTE kinderen, deze week begint de Vasten. Gedurende 40 dagen gaan we ons voorbereiden op Pasen door mee te lijden met Jezus. Jullie weten dat we extra inspanningen zullen doen, door bv. geen snoep te eten en aan onze gebreken te werken. Dat doet God plezier en we worden er betere christenen van.

Deze Vasten gaan we kijken naar het goede voorbeeld van de martelaren van de Vendée. De Vendée is een streek in Frankrijk (*zie p. 34-35*), gelegen onder Bretagne en boven Bordeaux, langs de Atlantische oceaan.

In 1789 brak in Frankrijk de Franse revolutie los. Voordien was Frankrijk een katholiek land met een katholieke koning. De filosofen van de Verlichting, waar de mensen van nu onterecht een grote bewondering voor hebben, waren antichristelijk. Ze wilden dat het volk los zou komen van de Kerk. Eerst probeerden ze ook van de koning een vrijmetselaar te maken. Maar dat lukte niet. Toen besloten ze dat de koning weg moest. Samen met de Engelsen begonnen ze onrust te stoken. Ze betaalden mensen om de Franse revolutie

TROUW AAN ELKAAR.
Leuze van de Vendeeërs

te starten : de grote opstand tegen Kerk en koning.

Ze namen de koning gevangen en onthoofdden hem met de guillotine. De kleine kroonprins werd gevangen genomen. Ze namen een nieuwe leuze aan : « *Liberté, égalité, fraternité !* », een ideaal dat helemaal het tegenovergestelde is van wat Jezus ons heeft geleerd !

De sansculotten verplichtten de priesters om trouw te zweren aan de revolutie. Maar dat konden ze niet ; dat was verraad aan God ! Veel priesters werden gevangen genomen en gedood, andere doken onder. Sommige priesters waren bang en legden de eed wel af. Dat waren de afvallige priesters. We zullen er verschillende tegenkomen in dit boekje.

De mensen in de Vendée en in de rest van Frankrijk en ook bij ons in Vlaanderen hadden zwaar te lijden van de Franse revolutie. Maar ze bleven trouw aan de Kerk. Ze hielpen hun vervolgte priesters door hun eten, boerenkleren of een verstopplaats te bieden, bleven stiekem naar de Mis en te biechten gaan en de trouwe Franse militairen bouwden samen met het gewone volk een leger om de gevangen kleine kroonprins te bevrijden.

Nu beweren de vrijmetselaars dat de arme mensen in Frankrijk ongelukkig waren en dat ze zichzelf hebben losgemaakt van de Kerk en de koning, die zogezegd slecht waren. Maar de werkelijkheid was heel anders !

De meeste Fransen wilden helemaal niet los van Kerk of koning. Sommigen waren erg dapper en gaven hun leven voor God en het koningshuis. De martelaren

van de Vendée zijn het beste voorbeeld. Het waren gewone mensen zoals ons. Maar doordat de revolutionairen hun God beledigden en hun koning vermoordden en later hun familie en vrienden afslachtten, door het gebed en door de genade werden ze heiligen. Heilige martelaren die hun leven aan God gaven om het katholieke koningsgezinde Frankrijk te verdedigen. Of je nu een Franse edelman bent, een soldaat, een boerin of een Vlaamse molenaar, een jongen uit de Vendée of een meisje in jullie familie : allemaal zijn we geroepen om heilig te worden en allemaal kunnen we martelaar worden, als we genoeg houden van Jezus en Maria.

De Kerk leert ons dat martelaren recht naar de Hemel gaan, zelfs als ze niet gedoopt zijn. Jezus zei : « *Niemand heeft meer liefde gehad dan hij die zijn leven geeft voor een vriend* ». En Hij gaf zijn eigen leven voor ons.

In de Vendée zijn er heel veel mensen op wrede manier gemarteld en gedood. Maar hun offer is niet voor niets geweest. In de 19de eeuw, de eeuw na de Franse revolutie, heeft Frankrijk enorm veel heiligen voortgebracht, heel veel roepingen, massa's missionarissen. En de martelaren ? Dat zijn nu heiligen in de Hemel. We kunnen tot hen bidden en hen vragen ons te helpen om ook heilig te worden. « ***Het bloed van de martelaren is zaad voor nieuwe christenen.*** » Laat hun voorbeeld ons helpen om goede christenen te worden, zodat we later allemaal samen God kunnen loven in de Hemel, samen met Ons-Lieve-Vrouwke, de engelen en alle heiligen.

ASWOENSDAG 2 MAART

DE ERFENIS VAN DE H. MONTFORT

DE mensen van de Vendée hebben veel geleden, dat zullen we deze Vasten leren. Gelukkig hadden ze een heel goede priester gehad, tachtig jaar vóór de Franse revolutie.

Deze priester was de H. Louis-Marie Grignion de Montfort. Hij hield heel veel van de H. Harten van Jezus en Maria en schreef tientallen liedjes. De mensen noemden hem « *de pastoor met de grote rozenkrans* ». Hij trok van dorp tot dorp om de mensen te bekeren, hen de biecht af te nemen en opnieuw vurig te laten worden. Zo bereidde hij de bewoners van de Vendée voor om sterk te staan in hun geloof tijdens de vervolgingen. Hij stichtte ook een kloostergemeenschap. De montfortianen zetten zijn werk voort toen hij gestorven was, tot in ons land toe ! Het volk stroomde toe om catechismus te krijgen, te biechten en te communie te gaan : edelen, burgerij, ambachtslieden en boeren. Vurig hernieuwden zij hun doopbeloften en hun toewijding aan Jezus door Maria. Er waren prachtige processies ter ere van het Heilig Sacrament, het Heilig Kruis of Onze-Lieve-Vrouw.

De monfortianen leerden de mensen elke dag hun rozenkrans te bidden en de eerherstellende devotie tot het Heilig Hart van Jezus te omarmen. In elke parochie waren er broederschappen die het goede voorbeeld gaven.

PUNTJE : Laten we vandaag onze toewijding aan Jezus vernieuwen door het Onbevleete Hart van Maria, door het gebed van priester Poppe te bidden op p. 67 van dit boekje.

KLEUR de man met de grote rozenkrans (1).

*
* *
*

DONDERDAG 3 MAART

LEVEN IN EEN CHRISTELIJKE TIJD

DE dorpen zagen er toen anders uit dan nu. De pastoor speelde een heel belangrijke rol. Veel pastoors in de Vendée waren belezen, vriendelijk en vol ijver om de zielen te redden. Het volk hield van zijn pastoors. Ook hield het van zijn “meesters”, de mensen die in het kasteel woonden waar het dorp bij hoorde en die eigenaar waren van het land. Dat waren gewoonlijk goede christenen die de boeren geen te zware lasten oplegden. Ze leefden heel eenvoudig, als ze niet werden opgeroepen om te dienen in het leger of aan het hof van de koning. De kasteelvrouw nam de goede zorgen ter harte voor weeskinderen, zieken en armen. Eigenlijk was de parochie als een groot gezin, waarin iedereen zijn plicht doet.

Natuurlijk was niet alles perfect. Zo hielden de jonge mensen soms een beetje teveel van plezier en

gezelligheid en kwamen de mannen 's zondags in het café praten en de plaatselijke wijn proeven. Soms moest de pastoor zich kwaad maken en moest hij in het café de mannen komen roepen om naar de Mis te gaan! De besten stonden dan gehoorzaam op en de anderen volgden.

PUNTJE : Laten we vandaag ons morgend- en avondgebed aandachtig en vurig opzeggen en God danken dat we in een katholiek gezin geboren zijn.

KLEUR de boer op de voorgrond (1).

*
* * *

VRIJDAG 4 MAART – 1STE VRIJDAG VAN DE MAAND

DUIVELSE IDEEËN

EEN klein deel van de dorpelingen luisterde niet naar de pastoor. In plaats van het geloof kozen ze voor de nieuwe ideeën van de Franse revolutie. De ideeën uit Parijs leerden de mensen hun priesters en edelen te haten, alle gezag te verwerpen en in Gods plaats de menselijke Rede, dat is het verstand, en de Rechten van de mens te stellen. De revolutionairen wilden die nieuwe ideeën doordrukken en ze maakten het volk wijs dat ze een nieuwe wereld zouden bouwen waarin de mensen « *eindelijk vrij, gelijk en broederlijk* » zouden zijn. De leuze van de Franse revolutie was dan ook: « *Liberté, égalité, fraternité !* »

Gelukkig waren er verstandige en moedige priesters die tegen deze valse leer preekten. Pastoor Marchais van La Chapelle-du-Genêt zei bv. dat de mensen de nieuwe ideeën beter niet vertrouwden. Ze beloofden vrijheid en gelijkheid, maar het is gevaarlijk als iedereen denkt dat hij mag leven zoals hij wil. Dan houdt hij met niemand rekening meer en denkt hij dat hij zijn eigen meester is. Neen, het is beter, zo zei de pastoor, om de koning, de adel en de heren die boven ons staan eerbiedig te behandelen.

PUNTJE : De ideeën van de Franse revolutie zijn heel normaal geworden in de wereld. Op school krijgen wij ze nog altijd te horen. Je denkt misschien zelf ook dat het normaal is dat je je eigen meester bent en dat andere mensen niet moeten vertellen wat jij moet doen. Maar dat klopt niet. Laten we proberen ons te gedragen als nederige, volgzame, gehoorzame en respectvolle kinderen tegenover de mensen die boven ons staan: onze ouders en leraren, religieuzen, grootouders, nonkels en tantes. Ook tegenover onbekende volwassenen moet je eerbiedig zijn.

KLEUR de man die het kruis met de rouwdoek draagt (1).

*
* * *

ZATERDAG 5 MAART – 1STE ZATERDAG VAN DE MAAND

DAPPERE PRIESTERS

DE revolutionairen wilden de koning weg van de troon. Ze wilden zelf de baas worden van Frankrijk. Helaas was de koning te zwak om dat te verhinderen. Op 17 juni 1789 liet koning Lodewijk XVI de regering overnemen door de revolutionairen. De koning had een belangrijke rol te vervullen; hij was eigenlijk plaatsvervanger van Jezus. Maar nu zat er in zijn plaats het volk op de troon. Frankrijk was niet langer een koninkrijk, maar een republiek.

De republikeinen wilden niet dat Jezus over Frankrijk heerste. Daarom begonnen ze de Kerk en de koninklijke familie te vervolgen. In 1790 werden er wetten uitgevaardigd die bepaalden dat het bezit van de geestelijken in beslag mocht worden genomen, dat mensen die in het klooster wilden of priester wilden worden geen geloften meer mochten afleggen en dat de Kerk van Frankrijk gescheiden werd van Rome. Als een priester daar niet mee akkoord ging, dan werd hij gevangengenomen en kwam er een priester in zijn plaats die wél trouw wilde zweren aan de revolutie.

De meeste Franse geestelijken waren dapper genoeg om dit te weigeren. « *Het zou betekenen dat we ons afscheiden van de Kerk, dat we Jezus Christus verloochenen, dat we falen in onze godsdienst en dat we onszelf onwaardig maken voor het heilige priester-*

schap. Ik weet dat ik gemarteld word als ik de eed weiger af te leggen », zei een pastoor van de Vendée, pastoor Pinot.

PUNTJE : Laten wij bidden tot de martelaren van het Midden-Oosten, Afrika en India, die in onze 21ste eeuw hun leven gaven voor trouw aan de Kerk en het katholieke geloof. Laat ons hen vragen dat ook wij de genade mogen hebben om trouw te blijven.

KLEUR de groep pelgrims (1).

*

* *

ZONDAG 6 MAART – 1STE ZONDAG VAN DE VASTEN

BEWAAR HET KATHOLIEKE GELOOF !

TOEN de mensen van de Vendée zagen hoe hun trouwe priesters werden vervangen door laffe priesters die de eed hadden gezworen, vroegen ze hun hemelse Moeder om hulp. Ze begonnen een heleboel bedevaarten te maken naar bedevaartsoorden van Onze-Lieve-Vrouw : Notre-Dame de la Garde, Notre-Dame de Bon Secours en Notre-Dame de Charité.

Het initiatief kwam van een jonge vader, Jacques Cathelineau (*je zegt : Katlinó*). Die had aan zijn pastoor gevraagd of hij deze bedevaarten mocht organiseren en de pastoor vond het een heel goed idee. Cathelineau was een bescheiden marskramer uit Le Pin-en-Mauges,

maar de mensen in de streek kenden hem en waardeerden hem om zijn deugden, zijn naastenliefde en zijn vaste principes. Vijf jaar lang was hij een leerling geweest van Abbé Marchais in La Chapelle-du-Genêt, en hij had van hem een uitstekende opleiding gekregen.

Honderden mensen volgden Cathelineau op zijn bedevaarten. Ze vertrokken na hun werkdag, hoe zwaar die ook was geweest, met processiekransen voorop naar Onze-Lieve-Vrouw van Liefde om te vragen of ze het katholieke geloof wilde bewaren. De parochianen die een afvallige pastoor hadden (die de eed aan de revolutie had gezworen), droegen om hun processiekruis een zwarte rouwdoek. Het volk zong het Salve Regina, de litanieën en de liedjes van de H. Montfort en bad de rozenkrans. Aan de voeten van Onze-Lieve-Vrouw deden ze de nachtwake en daarna vertrokken ze weer. Pas bij zonsopgang waren ze terug en dan gingen ze nog naar de Mis van pater Cantiteau om de H. Communie te ontvangen.

PUNTJE : Laten we vandaag onze H. Communie aanbieden aan God met de vraag of ons land het geloof kan herontdekken, zoals de Vendeeërs deden.

KLEUR Cathelineau die het processiekruis draagt (1).

*
* *
*

MAANDAG 7 MAART

ONZE-LIEVE-VROUW VAN LIEFDE

JACQUES Cathelineau deed de bedevaart naar Onze-Lieve-Vrouw van Liefde wel een achttiental keren. Pastoor Marchais moedigde dit aan : « *Deze bedevaarten zijn heilige pelgrimstochten. Ze doen me denken aan de begintijd van de Kerk. God zal niet weigeren om jou de genaden te geven die je vraagt, want je toont een levend, vast en onwankelbaar geloof.* »

In augustus 1791 bevalen de autoriteiten om de kapel van Onze-Lieve-Vrouw van Liefde te vernietigen. Ze noemden het « *een hol van fanatiekelingen* ». Toch bleven er duizenden mensen komen, ook al was de kapel helemaal kapotgemaakt.

In oktober werd gemeld dat Onze-Lieve-Vrouw verschenen was in een eik bij de ruïne. Onze lieve Moeder was gekomen om het volk te steunen. Binnenkort zouden ze als martelaren hun leven geven.

De revolutionairen trokken de boom uit de grond. Maar wat ze niet konden, was de liefde van de Vendeeërs voor hun hemelse Moeder uit hun harten halen !

PUNTJE : Laten wij vandaag ons rozenhoedje vurig bidden en vragen om de genade om de H. Maagd heel graag te leren zien.

KLEUR Onze-Lieve-Vrouw van Liefde (1).

DINSDAG 8 MAART

« GEEF ME MIJN GOD TERUG ! »

OP 2 mei 1791 vloede het bloed van de eerste martelaar. In het dorp Saint-Christophe-du-Ligneron was een groep soldaten van de Nationale Garde binnengevallen om met geweld een afvallige priester die de eed had gezworen aan te stellen. Ze waren woedend, want bij de eerste poging om de priester daar te krijgen hadden de dorpelingen zich tegen de soldaten verzet.

In het dorp was er een calvarieberg. Toen de republikeinse garde die wilde vernietigen, wierp een jonge boer, Pierre Barillon, zich voor het kruis, vastbesloten om het tot de dood te verdedigen. Ze begonnen hem te slaan en te schoppen.

« *Geef je over* », riep een sansculot tegen de arme man, die al tweeëntwintig wonden had opgelopen.

– « *Geef me mijn God terug !* », antwoordde Pierre heldhaftig.

Pierre Barillon stierf onder de slagen, maar zijn kreet werd een leuze van de Vendeërs.

Zij smeekten om hun God terug te krijgen : Jezus Christus, op de kruisen langs de wegen, in het tabernakel van de kerken en op de altaren, de Goede Herder die handelt in zijn priesters, Jezus, de Koning van Frankrijk, vertegenwoordigd door de koning...

Ze wilden Jezus Christus terug. Zijn Goddelijke Hart wil op aarde heersen zoals in de Hemel, door het Onbevleete Hart van Maria !

PUNTJE : Gedurende de dag zal ik eraan denken het kruis of de medaille om mijn hals vaak te kussen en Jezus en Maria te vragen te regeren in mijn hart en in ons land.

KLEUR Pierre, aan de voet van de calvarieberg (2).

*
* * *

WOENSDAG 9 MAART

GEVANGENEN VOOR CHRISTUS

IN Parijs werd de revolutie intussen verdergezet. In juni 1792 beval de Nationale Vergadering alle priesters gevangen te nemen die trouw bleven aan de paus en weigerden de eed af te leggen. Deze priesters werden verraders van de republiek genoemd. Over het hele land werden ze opgepakt, in de stad Nantes wel 103 en in de stad Angers 408 !

Ze werden als misdadigers behandeld, moesten op wat stro op de grond slapen en kregen enkel water en brood te eten. Veel priesters waren zwak of al oud en ze mochten niet eens een dokter ontvangen. Ze leden hard onder de behandeling en vooral onder het verbod om de H. Mis op te dragen.

Priesters die nog niet gevangengenomen waren, doken onder. In het geheim deelden ze de sacramenten uit, zoals in de tijd van de catacomben. Ze moesten altijd op hun hoede zijn en trokken in het geniep van boerderij naar boerderij, van schuilplaats naar schuilplaats. De parochianen hielpen hun priesters moedig, vol vuur en verering.

PUNTJE : Vandaag doe ik een versterving aan tafel, met moeders toestemming.

KLEUR de gevangengenomen priester (2).

*
* *

DONDERDAG 10 MAART

DE KRACHT VAN HET GEBED

Zo veranderde het leven van de katholieken in de Vendée compleet. Het katholieke volk en de priesters (zoals pater Pinot in Louroux-Béconnais en pater Cantiteau, de pastoor van Le Pin-en-Mauges) werden opgejaagd : ze konden elk moment gevangengenomen worden. Met grote zorg moesten ze zich overdag verbergen om 's nachts de H. Mis te kunnen opdragen in een bos of schuur.

Door het gebed bleven de Vendeeërs moedig en standvastig en kregen ze de genade om trouw te blijven aan hun plichten als katholieken. Veel mensen gaven

hun leven in gevangenschap of dood.

Een gelovige vrouw in de Vendée, Renée-Marie Feillatreau, kreeg van haar buurvrouw te horen dat ze toch wat voorzichtiger moest zijn. Daarop antwoordde Renée-Marie rustig : « *En waarom niet als martelaar sterven, zoals in het verleden ?* » Ze stierf inderdaad twee jaar later als martelares.

PUNTJE : Jezus vraagt ons nog niet om ons leven op te offeren, maar Hij vraagt ons wel om moedig ons kleine dagelijkse lijden te dragen. Laten we vandaag goede moed houden als we verdriet of pijn hebben en het dapper opdragen aan God.

KLEUR de calvarieberg (2).

*
* *

VRIJDAG 11 MAART

DE VAL VAN DE MONARCHIE

OP 10 augustus 1792 vielen de revolutionairen het verblijf van de koning binnen, het Tuilerieënpaleis. Onder de moedige bewakers en officieren van de koning waren verschillende Vendeeërs. Maar hoe hard ze zich ook verdedigden, zij en de bedienden werden afgeslacht. De koning en zijn familie werden gevangengenomen.

Drie dagen later werden koning Lodewijk XVI, koningin Marie-Antoinette, hun kinderen en de zus van de koning,

prinses Elisabeth of Madame Elisabeth, opgesloten in de toren van de Temple.

Op een avond waren ze samen het leven van de eerste martelaren aan het lezen. De kleine kroonprins vroeg : « *Tante, zijn wij martelaren ?* »

– *Ja, als we ons lijden met een welwillend hart aan God aanbieden.*

– *Ik wil liever geen martelaar zijn »,* zei de jongen.

– « *Dat begrijp ik, maar het is een grote verdienste om te aanvaarden wat God ons zendt »,* antwoordde Madame Elisabeth.

PUNTJE : Laten wij in ons morgengebed ons hart aan Jezus geven en Hem vragen dat we altijd dapper aanvaarden wat onze hemelse Vader ons zendt, want alles is voor ons bestwil.

KLEUR de soldaat met de bijl (2).

*
* *
*

ZATERDAG 12 MAART

DEPORTATIE VAN WEERSPANNIGE MENSEN

Nu de koning gevangengezet was, riepen de opstandelingen de republiek uit : Frankrijk was vanaf dan geen koninkrijk meer, maar een republiek zonder koning. De republikeinen vaardigden een nieuwe wet uit die bepaalde dat alle priesters die de republiek niet

steunden, weggevoerd moesten worden. Wie zich tegen deze wet verzette, riskeerde de doodstraf.

Zo kon je op een dag op de oever van de Loire een lange processie zien van meer dan 360 priesters die werden weggevoerd. Ze waren twee aan twee vastgeketend als galeislaven en ze werden bewaakt door twee kanonnen op wielen.

Onderweg vielen enkele van deze arme priesters neer omdat ze zo uitgeput waren. Woest maakten de bewakers ze ter plekke af. Je kan nog altijd de kruisen zien die het volk geplaatst heeft op de plaats waar deze “kleine heiligen” stierven.

Bij dit trieste schouwspel riepen de mensen van de Vendée uit : « *Ze brengen onze goede priesters weg ! »* En ze baden : « *Mijn God, wij bieden U door de verdiensten van Jezus Christus, de ellende die over ons komt aan, ter vergeving van onze zonden en die van het hele koninkrijk. Wij willen ons door de biecht en de communie voorbereiden op alles wat U ons stuurt. Maar, Heer, wij vragen U ook om onze herders niet van ons af te nemen. Zij leiden ons naar U. Bekeer ons en geef ons de vrede. »*

PUNTJE : Laten we vandaag eens nadenken over ons gedrag. We mogen niet nonchalant zijn, we mogen niet doen alsof het allemaal niet belangrijk is wat we doen en hoe we ons werk doen.

KLEUR de bewaker met het zwaard (2).

ZONDAG 13 MAART – 2DE ZONDAG VAN DE VASTEN

DE ONZICHTBARE MASSA

EDERE zondag om 10 uur kwamen de parochianen van Saint-Hilaire-de-Mortagne samen in de kerk. Er was geen priester meer in het dorp, want pastoor Paynaud was weggevoerd. Maar toen hij gevangengenomen werd, had hij zijn parochianen beloofd : *« Broeders en zusters, ik zal proberen om elke zondag om 10 uur de H. Mis op te dragen voor jullie. Jullie kunnen jullie ermee verenigen door jullie wil en gebed. Ga nooit naar een Mis van een afvallige priester. »*

Op een dag deden de sansculotten van Mortagne de kerk op slot. Dat hielp niets : de volgende zondag kwam het gelovige volk bidden voor de deuren van de kerk, op het kerkhof.

« *Wat zit gij hier te doen ?* », vroeg een gendarme onbeleefd aan een oude boer die op zijn knieën de rozenkrans zat te bidden, blootshoofds.

– « *We zijn bij de Mis* », antwoordde de boer kalm. Hij heette Lumineau.

– « *Stelletje idioten ! Jullie priester is hier honderd mijl vandaan, en jullie denken dat jullie zijn Mis bijwonen ?*

– *Het gebed* », antwoordde Lumineau, « *gaat meer dan honderd mijl ver : het gaat zelfs van de aarde naar de Hemel !* »

PUNTJE : Gelukkig kunnen wij wel naar de Mis.

We moeten gebruikmaken van deze genade. Laten we vandaag echt aandachtig zijn tijdens de Mis en vurig bidden wanneer we te communie gaan.

KLEUR de revolutionair (2).

*
* *

MAANDAG 14 MAART

DE DOOD VAN DE KONING

KERSTMIS in het jaar 1792 was een donkere tijd in Frankrijk. In januari kwam er vreselijk nieuws uit Parijs : de republiek had de koning onthoofd ! De koning, Lodewijk XVI, de plaatsvervanger van Christus, had het leven gegeven op de guillotine. De Vendeeërs waren verdrietig en verontwaardigd : hun koning vermoord ! Zowel de edelen als de boeren vereerden de koning als een heilige persoon, als de vader van het volk.

Nu de koning dood was, werd de kroonprins, de jonge Lodewijk XVII, de nieuwe koning. Hij zat nog steeds gevangen in de toren van de Temple, met zijn moeder, broers en zussen en tante.

Intussen brachten de nonkels van de kroonprins, de graven van Provence en Artois, een koninklijk leger bijeen om Frankrijk te heroveren. De Vendeeërs baden :

« *Onze Vader in de Hemel, kijk vanuit uw glorie neer op uw ongelukkige kinderen. We hebben onze Vader*

niet meer, de koning die U ons gaf als plaatsvervanger op aarde... Luister naar ons gebed, zie onze tranen. Uw Rijk kome ! Laat ons terug het rijk hebben van de godsdienst en de christelijke deugden : het Frankrijk van Clovis, Karel de Grote en de H. Lodewijk. »

PUNTJE : Vandaag proberen we niet brutaal en niet ongeduldig te zijn.

KLEUR de soldaat rechts van de priester (2).

*
* * *

DINSDAG 15 MAART

DE KRUISTOCHT

DE haat van de revolutionairen bereikte een hoogtepunt. De mensen moesten kiezen : de revolutie of de dood !

Op 13 maart 1793 zag Jacques Cathelineau geen andere mogelijkheid : ze moesten een nieuwe kruistocht starten. Zijn lieve vrouw was diep ongelukkig : hoe moest zij het zonder hem redden, met hun vijf kleine kindjes ? Zacht zei Cathelineau tegen haar : *« Heb vertrouwen ! Ik ga vechten voor God ; Hij zal voor jullie zorgen. »*

Hij deed zijn paternoster om zijn hals, nam de wapens op en verzamelde de mannen van de parochie. *« Oorlog is de enige redding die ons nog blijft. Als we dan toch moeten sterven, dan strijdend tegen Gods*

vijanden ! », riep hij vurig.

Zevenentwintig jonge mannen kwamen op het afgesproken uur bijeen. Cathelineau nam hen mee naar de kerk, bad lang en speldde ieder van hen een doekje met het H. Hart op de borst.

PUNTJE : Bid vandaag, samen met de Vendeeërs : *« Hart van mijn goede Verlosser dat voor mij brandt, ik wil U met hetzelfde vuur beminnen ! »*

KLEUR de soldaat links van de priester (2).

*
* * *

WOENSDAG 16 MAART

« VEXILLA REGIS PRODEUNT »

CATHELINEAU was de eerste die het H. Hart combineerde met het Kruis. Maar al snel nam de hele Vendée dit symbool over. Zo werd het H. Hart het teken van de mensen die zich tegen de revolutie verzetten. Wie een afbeelding bezat van het H. Hart riskeerde al snel de doodstraf.

De enige reden dat Cathelineau soldaat werd, was zijn liefde voor God, het geloof en het herstel van het koninkrijk. Hij vertrouwde op de kracht van God en bood Hem het offer van zijn leven aan. Later zouden de mensen hem “de heilige van Anjou” noemen.

Hij vertrok met zevenentwintig man uit Le Pin-en-

Mauges en toen hij aankwam in Jallais waren ze al met vijfhonderd ! Cathelineau zei : « *Vrienden, vergeet nooit dat we vechten voor ons heilige geloof !* » En allemaal maakten ze geknield een kruisteken. Toen riep Cathelineau met zijn krachtige stem : « *Vexilla Regis prodeunt* ». Dat betekent : de banier van de Koning gaat vooruit !

Op 14 maart 1793 kon het leger van Cathelineau de stad Cholet innemen. Ze waren toen met wel vijfduizend man.

PUNTJE : Vandaag zal ik, om het H. Hart van Jezus plezier te doen, niets op de computer of tv doen maar in plaats daarvan lezen in een goed boek.

KLEUR de wenende Vendeeër (3).

DONDERDAG 17 MAART

VERTREK VAN DE BONCHAMPS

ERGENS anders in de Vendée waren er boeren die ook wilden strijden voor het geloof. Ze trokken naar het kasteel van La Baronnière en vroegen aan de kasteelheer, de heer de Bonchamps, of hij hen wilde leiden. Hij was immers een ervaren officier.

Ze drongen aan ; de Bonchamps gaf toe. Wel vroeg hij de boeren hem te beloven dat ze alles zouden offeren voor de heilige zaak van godsdienst en koning.

Dat deden ze. Ook zei hij hun dat ze zich als helden moesten gedragen en dat de Hemel hun beloning zou zijn.

Tegen zijn vrouw zei de Bonchamps : « *Je moet moedig zijn en geduldig. Je zal veel moeten verdragen. We zullen onze kastelen in vlammen zien opgaan, mensen zullen ons uitkleden, beledigen, vals beschuldigen en misschien zelfs vermoorden !* »

Hij spoorde zijn mannen aan standvastig te zijn in gevaren en ware heldenmoed te tonen bij tegenslagen, in het vertrouwen de beloning van het Paradijs te verkrijgen.

PUNTJE : De Hemel is het enige doel van al ons streven. Probeer dus niet te klagen of meer te krijgen dan je al hebt.

KLEUR de revolutionaire gevangene (3).

*
* *

VRIJDAG 18 MAART

HET UNIFORM VAN DE KATHOLIEK

DE koningsgezinden, de mensen die voor de koning waren en tegen de republiek, droegen eerst stiekem het H. Hart, onder hun kleren. Maar al snel droegen ze het trots op de borst.

Pastoor Marchais moedigde zijn parochianen aan :

« Het is een troost te zien dat de meesten onder jullie het H. Hart dragen. Proficiat ! Ik spoor anderen aan jullie voorbeeld te volgen. Jullie zullen genade en zegeningen ontvangen voor deze godsdienstige daad, zeker omdat jullie ze zelf hebben gekozen en omdat het zo een teder teken van toewijding is. In deze situatie is het H. Hart als het uniform van de katholiek ! »

Op 10 juni 1793 werd de stad Saumur heroverd door het koninklijke leger. Cathelineau liet een *Te Deum* zingen. Alle officieren en soldaten waren aanwezig, de paternoster in de hand en het H. Hart op de borst. *« Het was prachtig om te zien hoe de menigte vlaggen, die zwart zagen van het buskruit en gescheurd waren door de kogels, zakte en weer opgericht werd telkens als de naam van Jezus uitgesproken werd »*, zei iemand die erbij was.

PUNTJE : Ook al lachen mensen misschien met ons, laten we trots zijn op het kruisje of de medaille die we dragen. Het is ons katholieke uniform !

KLEUR een gevangen soldaat (3).

*
* *
*

ZATERDAG 19 MAART – FEEST VAN SINT-JOZEF, VADERKESDAG

DE ROZENKRANS VAN DE VENDEEËRS

D^E Vendeeërs baden trouw hun rozenhoedje. De markiezin van La Rochejaquelein (je zegt : *la rosjaklijn*) schreef : *« Ik zag tot mijn verbazing dat alle soldaten die in het huis verbleven waar wij te gast waren 's avonds samen hun rozenhoedje baden, op hun knieën. Ze deden dat drie keer per dag, elke dag. »*

Als de Vendeeërs reisden, deden ze dat in kleine groepen. Je kon ze van ver horen, op een kilometer afstand of zelfs meer, omdat ze hun rozenhoedje baden of religieuze liederen zongen om God te vragen hen te helpen in de strijd en als vurige christenen te laten sterven. Hun stemmen klonken luider dan de hoeven van hun paarden en het was ontroerend om horen.

Het volgende gebed verspreidde zich in die dagen : ***« Heilige Harten van Jezus en Maria, waar wij mogen komen schuilen als we in problemen zitten, luister naar onze smeekbede. Heb medelijden met ons, bescherm ons, verdedig ons. U bent onze hoop, onze kracht, onze volharding. Wij willen U als de Meester van alle harten in tijd en eeuwigheid. »***

PUNTJE : Laten wij met de mensen van de Vendée ons rozenhoedje trouw en aandachtig bidden.

KLEUR de Vendeeër die zijn rozenkrans bidt (3).

ZONDAG 20 MAART – 3DE ZONDAG VAN DE VASTEN

NOODZAKELIJKE BEKERING

MAAR helaas waren niet alle Vendeeërs heiligen. Pastoor Marchais riep hen in zijn preek van 15 augustus 1793 tot de orde. Ze waren zwaar verloren in de slag bij Fontenay? Niet te verwonderen: er waren vrouwen mishandeld, de mannen waren zat geweest en hadden wraak genomen op burgers en ze hadden verschillende kastelen en boerderijen geplunderd. Zoiets wil God niet!

« Ongetwijfeld is het leven en het gedrag van de meeste van onze strijders niet waardig genoeg in de ogen van God. Velen denken meer aan wereldse belangen dan aan de eer van God en het geloof, ze denken meer aan wraak nemen voor de beledigingen en verliezen die ze hebben geleden dan aan het goedmaken van het verlies dat het geloof, de Kerk en ons land hebben geleden. Ze denken er meer aan om hun eigen behoeften te bevredigen en zichzelf te eren, aan stelen en zich verrijken dan om de enorme misdaden te stoppen die de ketterij en het ongeloof hebben teweeggebracht. »

PUNTJE: Ook al zijn wij gelovige katholieken, toch moeten wij ook bekeerd worden. We moeten deugdzamer worden in Gods ogen, minder gehecht worden aan dingen en pleziertjes van deze wereld. Denk eerlijk na waar jij in kan beteren.

KLEUR een gevangen soldaat (3).

MAANDAG 21 MAART

JE VIJANDEN VERGEVEN

OP een dag hoorde de heer de Bonchamps dat een detachement sansculotten zijn kasteel, La Baronnière, hadden afgebrand. De jagers die het nieuws brachten vroegen om dit groepje slechteriken te straffen. « *Vrienden,* » antwoordde de generaal, « *ik zie dat jullie aan mij gehecht zijn. Dank u voor jullie trouw. Maar ik sta niet toe dat er ook maar één druppel bloed van de soldaten van mijn koning vergoten wordt ter verdediging van mijn eigendom.* » Zij antwoordden: « *Maar dat wordt de ondergang van uw familie!* »

Maar de Bonchamps zei: « *Wij zullen altijd genoeg hebben, als ik het geluk heb mijn koning weer op de troon te zien. In het andere geval hebben wij niets nodig.* »

Op 13 mei 1793, na een hevige strijd van twee uur, namen de Vendeeërs de stad La Châtaigneraie in. Op het plein stond de guillotine, waar het bloed van andere Vendeeërs nog aan hing. Sommigen werden woedend; ze wilden de republikeinen die ze gevangengenomen hadden afslachten. Toen kwam La Rochejaquelein tussenbeide en zei tegen hen: « *Ellendelingen, wat doen jullie? Als je doet zoals zij die kwaad doen, waar blijft dan het goede doel?* » En door lang aan te dringen en heel zijn gezag te gebruiken voorkwam hij de slachting van de gevangenen.

PUNTJE : Wraak en jaloezie zijn lelijke zonden. Koester ik gevoelens van wrok of jaloezie tegen mijn broer, mijn zus, een vriend of vriendin ? Als ik het Hart van Jezus plezier wil doen moet ik dat afleren.

KLEUR de Vendeeër die de Bonchamps steunt (3).

*
* *
*

DINSDAG 22 MAART

« OMWILLE VAN JEZUS' LIEFDE »

OP een dag komt er een jonge Vendeeër terug op de boerderij van zijn ouders. Hij vertelt zijn moeder dat zijn vader en broer gestorven zijn in de strijd tegen de revolutionairen. De boerin antwoordt : *« Je vader en je broer hebben hun beloning gekregen en zijn nu bij God... Jij, mijn jongen, moet terug het leger in, terwijl je zussen en ik zullen bidden... En vergeet niet dat je nu voor drie zult moeten vechten ! »*

De jongeman, die Bibard heette, streed dapper op het slagveld. Hij werd zwaargewond, men telde zesentwintig wonden op zijn lichaam, en gevangengenomen door de sansculotten.

In de gevangenis werd hij mishandeld door een wrede bewaker. Gelukkig werd de stad door de Vendeeërs heroverd en werd Bibard bevrijd.

Toen de Vendeeërs de wrede soldaat hadden gevon-

den, brachten ze hem bij Bibard. Hij zou zwaar gestraft worden ! De soldaat was erg bang ; hij vreesde dat Bibard wraak zou nemen. Maar Bibard was een echte christen. Hij vergeeft de bewaker en vraagt aan de anderen om hem te laten gaan. Dat doen ze. Bibard gaat naar de soldaat toe en zegt hem : *« Denk eraan : ik heb je vergeven omwille van Jezus' liefde. »*

PUNTJE : We moeten een voorbeeld nemen aan deze moedige Vendeeër. Als we raad krijgen of een berisping, dan moeten we die nederig aanvaarden.

KLEUR de vrouw in gebed (3).

*
* *

WOENSDAG 23 MAART

DE DOOD VAN CATHELINEAU

DE dood van de heiligen is kostbaar in de ogen van God, zegt de psalm.

Op 29 juni 1793 stond het katholieke, koninklijke leger voor de stad Nantes, klaar om aan te vallen. De grote leider, Cathelineau, streed moedig. Maar toen de Vendeeërs de overwinning behaald hadden, zagen ze Cathelineau in elkaar zakken. Hij was gewond in de borst. *« Laat mij maar »,* smeekte hij. *« Doe je plicht. »* Verdrietig namen de mannen hem op een brancard mee naar een klein huis in het dorp. Daar begon

Cathelineau's doodstrijd.

Ze lieten zijn vrouw komen. Hij gaf haar enkele laatste aanbevelingen : « *Lieve Louise, voed de kinderen op met ontzag voor God. Zeg hun vaak dat hun vader de wapens opnam enkel en alleen om de katholieke godsdienst waarin zij gedoopt zijn, te redden. Ik offer mijn leven zodat zij als goede christenen kunnen opgroeien in een tijd van godsdienstige vrede.* »

Twee weken lang bleef Cathelineau in leven, maar op de avond van 14 juli verslechterde zijn toestand. Om 11 uur 's avonds verscheen Jean Blon op de drempel van het huis en lichtte de mannen in die voor de deur verzameld waren. « *De goede Cathelineau heeft God zijn ziel teruggegeven, die God hem had gegeven om zijn eer te wreken.* »

PUNTJE : Laten we bij het bidden van het rozenhoedje Jezus danken dat Hij ons goede ouders heeft gegeven, die ons tot echte christenen willen maken en ons daarom op onze fouten wijzen.

KLEUR de priester (3).

*
* *
*

DONDERDAG 24 MAART

DE DOOD VAN DE BONCHAMPS

KENNEN jullie de Bonchamps nog ? Hij was een echte held en een goede christen. Op 17 oktober 1793 was er een groot gevecht bij Cholet, de stad die Cathelineau een half jaar voordien had veroverd. Tijdens die slag raakte de Bonchamps dodelijk gewond. Op zijn sterfbed gaf hij zijn laatste bevel aan zijn mannen : dat ze de gevangenen, die de Vendeeërs allemaal wilden doden, moesten vrijlaten. Daarna was het enige waar hij nog mee bezig was zijn ziel voorbereiden op de ontmoeting met God.

Iemand zei hem dat hij recht naar de Hemel zou gaan. De Bonchamps antwoordde : « *Ja, ik durf te rekenen op Gods barmhartigheid. Ik heb niet gevochten uit trots, niet voor menselijke glorie. Ik wilde geen reputatie verwerven. Nee, ik verdedigde de altaren en de troon van onze koning. Ik diende God, mijn koning en mijn land en ik kon vergeving schenken.* »

Dat waren de laatste woorden van deze grote oorlogsheld. Zijn mannen rouwden om hem. Toen de Bonchamps de laatste sacramenten toegediend kreeg, leek hij wel een engel, zo vroom bad hij. Hij stierf in de armen van de aalmoezeniers van zijn leger. Helaas wonnen de republikeinen deze slag. Cholet viel terug in hun handen.

PUNTJE : Vandaag zullen wij strijden tegen onze trots en ijdelheid. We zullen er bijzonder op letten om ons niet brutaal of onbeschaamd te gedragen.

KLEUR de Bonchamps op zijn sterfbed (3).

VRIJDAG 25 MAART – FEEST VAN MARIA-BOODSCHAP

BEPROEFD

DE vrouw van de Bonchamps was het leger gevolgd met haar twee kinderen, Hermenée-Marie, een jongen van vijf, en Agathe, een meisje van drie of vier. Ook na de dood van haar man bleef ze het leger volgen. Maar na de nederlaag van Cholet kon La Rochejaquelein niet meer voor haar gezin zorgen. Ze moesten vluchten om niet in handen van de republikeinen te vallen. Enkele kameraden van haar man namen hen uit medelijden op in huis.

Maar al snel gebeurde de volgende ramp: het jongetje kreeg de pokken en stierf! De arme moeder offerde dit grote offer zonder klagen op aan God, ervan overtuigd dat Hermenée-Marie nu bij zijn vader in de Hemel was.

Ze moesten opnieuw vluchten. De sansculotten waren hen op het spoor en mevrouw de Bonchamps moest zich drie dagen en drie nachten lang met haar kleine dochtertje schuilhouden in een holle boom. Het was koud, ze hadden niets te eten en kregen koorts. Maar de dappere vrouw bad vurig en met vertrouwen. Elke keer als ze bad, vond ze nieuwe kracht. En dan zakte de koorts en viel ze vredig in slaap met haar dochtertje in de armen.

PUNTJE: Wat een lijden! Vandaag mag je nergens over klagen.

KLEUR een republikein (4).

ZATERDAG 26 MAART

DE AARTSENGEL

WETEN jullie nog hoe mevrouw de Bonchamps zich moest verbergen voor de revolutionairen? Uiteindelijk werd ze toch gevonden... en gearresteerd. Rechters van het revolutionaire hof ondervroegen haar langdurig. Ze wilden informatie over officieren die de koning trouw waren gebleven, maar mevrouw de Bonchamps weigerde hen aan te geven. De rechters waren woedend! Ze veroordeelden haar ter dood.

Mevrouw de Bonchamps was heel bang toen ze dit hoorde, maar al snel herwon ze haar moed. Ze bood God haar ziel en haar gezin aan. Met heel haar hart vergaf ze haar vijanden en ze bad zelfs voor hun bekering.

In dezelfde gevangenis zaten een groot aantal veroordeelden. Mevrouw de Bonchamps hielp hen om zich voor te bereiden op een heilige dood door gebeden voor te lezen. De arme gevangenen luisterden met plezier naar haar. Het voorbeeld van deze goede vrouw was een bron van troost en aanmoediging voor hen.

Men zei dat mevrouw de Bonchamps nog een tijdje mocht blijven leven. Ze vroeg of ze haar dochtertje mocht zien. Dat mocht. Zo werd Agathe de engel van de gevangenis. Iedereen was ontroerd haar te zien bidden met haar handjes gevouwen, of haar religieuze liedjes te horen zingen om haar moeder te troosten.

PUNTJE : Vandaag nemen we mevrouw de Bonchamps als voorbeeld door iets goeds te doen voor iemand anders.

KLEUR mevrouw de Bonchamps en de kleine Agathe (4).

*
* *
*

LÆTAREZONDAG * 27 MAART

BEVRIJD DANKZIJ DE GODDELIJKE VOORZIENIGHEID

IN een stad een eindje verderop, Nantes, waren er een aantal republikeinse soldaten wiens leven gered was door generaal de Bonchamps. Ze waren hem natuurlijk nog altijd erg dankbaar en ze wilden zijn vrouw uit de gevangenis krijgen. Ze trokken naar de rechter. Zeven-tien dagen lang probeerden ze haar vrij te krijgen... en het lukte ! Het enige wat ze nog moesten doen was iemand van haar familie naar de rechtbank sturen om de gratiebrief te komen halen. De enige die het kon doen, was de kleine Agathe. Natuurlijk was mevrouw de Bonchamps erg bezorgd, want de rechters waren erg streng. Ze oefenden samen zeker tien keer wat ze moest zeggen als ze in de rechtbank kwam.

Toen Agathe in de grote zaal binnenstapte, kreeg ze een beetje schrik. Maar met een vaste stem zei ze luid en duidelijk tegen de zeven rechters : « *Burgers, ik ben gekomen om moeders genadebrief te vragen.* »

De republikeinse rechters vonden het meisje erg aardig. Zij waren ontroerd en zeiden haar dat zij de brief alleen zouden geven als zij haar mooiste liedje zong. Ze wou de rechters tevreden stellen en zong uit alle kracht het mooiste militaire refrein dat ze kende : « *Leve de Koning ! Weg met de republiek !* »...

Wonder boven wonder werden de “burgers” niet boos. Triomfantelijk nam Agathe de brief mee naar haar moeder.

PUNTJE : Laten we, net als Agathe, onze ouders onmiddellijk gehoorzamen, zonder vragen te stellen.

KLEUR de soldaat met de bajonet (4).

* 4de zondag van de Vasten, naar de aanvangswoorden van de Mis : Lætare, Jerusalem, Verheug u, Jeruzalem (halfvasten).

*
* *

MAANDAG 28 MAART

HENRI DE LA ROCHEJAQUELEIN

HERINNEREN jullie je de slag bij Cholet, waarbij generaal de Bonchamps gewond geraakt was ? Toen hij stierf, werd Henri de La Rochejaquelein de nieuwe opperbevelhebber. Hij was een erg jonge officier, slechts eenentwintig jaar oud, maar had al verschillende overwinningen behaald. Iedereen noemde hem “meneer Henri”. Hij was lang en slank, met blond haar en blauwe

ogen. Hij was zachtaardig en had goede manieren. Zijn moeder had hem heel goed, christelijk opgevoed en nu had hij een zuiver hart, wilde hij zijn land dienen, was hij vriendelijk voor zijn naaste en vol liefde voor God, die bij hem op de eerste plaats kwam.

Henri was Cathelineau en de Bonchamps in het leger van de Vendée gevolgd omdat hij zijn christelijke plicht wilde doen, als een kruisvaarder. Hij zei : « *Het gaat over God, over de Koning en over alle families die wij verdedigen !* » Voor zijn vertrek had zijn moeder hem een relikwie gegeven : een splinter van het echte Kruis van Jezus. Vanaf die dag droeg hij deze altijd bij zich.

PUNTJE : Probeer je hart zuiver te houden. Gebruik geen vieze woorden en wees niet ongemanierd in de omgang met anderen. Let daar vandaag extra op.

KLEUR een boer in gebed (4).

* * *

DINSDAG 29 MAART

« DE AARTSENGEL »

DE boerensoldaten waren erg gesteld op hun jonge generaal, Henri de La Rochejaquelein, die hen leidde in de strijd. Ze noemden hem ook weleens “onze aartsengel”. Ze zouden zichzelf in het vuur gegooid hebben voor mijnheer Henri ! Henri van zijn kant offerde zich voortdurend op voor de Vendeeërs. Hij noemde

hen “mijn kinderen”. Hij leefde met hen en deelde hun lijden. Hij beloofde hun dat hij hen nooit in de steek zou laten, zelfs niet bij de zwaarste nederlagen.

Als het leger op mars was, rustte hij niet. Hij galoppeerde voortdurend naar de plaats waar hij moest zijn : in de voorhoede om bevelen te geven of in de achterhoede om de achterblijvers en de gewonden te beschermen tegen vijandelijke aanvallen. De lange colonne hervatte moed door zijn voorbeeld.

Al snel was in het leger van de Vendée het voedsel op. Op een dag trokken ze voorbij een paar boeren die uitgeput waren van de honger. Ontdaan ging Henri naar hen toe. Met tranen in de ogen gaf hij hun zijn enige stuk brood van die dag.

PUNTJE : Vandaag eet ik alles wat mijn moeder me geeft, zonder tegenzin.

KLEUR een boer in gebed (4).

*
* *

WOENSDAG 30 MAART

« KOM, WE GAAN NAAR DE HEMEL ! »

ALS ze in hevig gevecht waren, maakte Henri een kruisteken en riep met luide stem : « *Komaan, dappere mannen, we geven ons hart aan God en gaan de revolutionairen te lijf ! Kom, we gaan naar de He-*

mel! » Gelukkig luisterden de Vendeeërs en stormden ze achter hem aan.

Spijtig genoeg waren er leiders in het koninklijke leger die trots waren en niet wilden gehoorzamen. Zo verloren de Vendeeërs uiteindelijk de oorlog.

Maar Henri, generaal de La Rochejaquelein, was een held die niet bezig was met zijn eer. Hij offerde zijn leven, bad en ging te communie, terwijl hij Jezus vroeg hem kracht te geven om zijn plicht als generaal trouw te doen.

Een getuige vertelt dat Henri zich op een dag nederig tussen het gewone volk mengde dat te communie ging tijdens een mis in de buitenlucht. Twee uur lang bad hij onbeweeglijk. Toen hij opstond, straalde er een bovennatuurlijke uitdrukking van zijn gezicht. Het was alsof hij de martelaarspalm al kon zien die God in de Hemel hem spoedig zou geven.

Op 28 januari 1794 spaarde Henri het leven van een republikeinse soldaat. In plaats van dankbaar te zijn, schoot de soldaat Henri een kogel door het voorhoofd. Henri stierf, hij was maar 22 jaar oud.

PUNTJE : We zijn vaak ongehoorzaam en opstandig. Dat is echt lastig voor onze ouders. Laat ons dat afleren.

KLEUR een boer in gebed (4).

*
* *
*

DONDERDAG 31 MAART

PASTOOR JAVELOT

TWEE dagen voor Kerstmis in het jaar 1793 komt dan het trieste einde: de Vendeeërs worden door de sansculotten opgejaagd en afgeslacht. Het “Grote Leger” wordt voor altijd vernietigd. De priesters die mee waren getrokken met het leger moesten onderduiken. Eén van hen was pastoor Javelot. Hij was al heel oud en blind. Hij zwierf rond met zijn misdienaar, de kleine Jean-Joseph Biton, altijd op zoek naar voedsel en onderdak. Ze droegen boerenkleding om niet op te vallen.

Plots horen ze vier huzaren te paard, in volle galop. De priester zegt tegen de jongen: « *Snel, vlucht weg over de velden!* » Maar het kind weigert.

Dan vraagt één van de mannen: « *Wie is die oude man die jij begeleidt, kleine boef?* »

– *Heren, wij zijn geen boeven. En dit is een arme blinde boer, die ik help.*

– *Nee, heren!* », zegt de oude man, « *Ik ben priester, pastoor Javelot, overste van de missionarissen van Saint-Laurent. Als jullie eens wisten wat een mooie kroon de martelaren krijgen! Sla maar!* »

De huzaren waren verbaasd door de geestdrift van de pastoor en hoewel ze gewoonlijk erg wreed waren, vertrokken ze nu zonder de pastoor en zijn misdienaar kwaad te doen. De twee trokken verder, door koude bossen en langs verwoeste boerderijen. Uiteindelijk

werden ze opgenomen door een vriendelijke christelijke dame, maar de oude missionaris stierf kort nadien.

PUNTJE : Het is niet goed om slordig te zijn. Maak er een gewoonte van om je goed te gedragen aan tafel, je kamer op te ruimen en je schoolwerk op orde te houden. Begin er vandaag mee door er extra op te letten.

KLEUR een boer in gebed (4).

*
* *

VRIJDAG 1 APRIL – 1STE VRIJDAG VAN DE MAAND

DE VERDRINKINGEN IN NANTES

ER waren in de streek achteenvijftig priesters gevangengenomen. De bedoeling was om hen weg te brengen naar een andere streek en hen gevangen te houden. Toch werden ze in de plaats daarvan naar de stad Nantes gebracht, een gevaarlijke plaats. Want daar zat Carrier...

Carrier had net negentig oude priesters op een boot op de rivier de Loire gezet en die boot laten zinken. Ze waren allemaal verdronken.

Toen de priesters uit Anjou in Nantes aankwamen, zei Carrier zonder aarzelen : « *We moeten die rotzakken onder water zetten !* »

Ze namen de horloges, het geld en de kleren van

de geestelijken af en bonden hen twee aan twee aan elkaar vast. Ze zetten hen op de boot, waarin gaten gemaakt waren.

De gevangenen zagen hoe het water binnensijpelde en begrepen dat ze snel zouden sterven. Ze biechtten bij elkaar en gaven elkaar de absolutie. Een kwartier later was er op de rivier niets meer te zien... De priesters waren heengegaan om hun beloning in de Hemel in ontvangst te nemen.

Zo doodde Carrier bij de Pointe d'Indret, in de nacht van 9 op 10 december, vierenzeventig priesters, van wie er achteenvijftig uit Anjou kwamen.

Uiteindelijk heeft Carrier duizenden mensen verdronken in de Loire, priesters, gewone mannen, vrouwen en zelfs oudjes en kinderen.

PUNTJE : We nemen ons voor om de slechte gewoonte achter ons te laten van kwaad te spreken over anderen.

KLEUR de boot vol priesters (4).

*
* *

ZATERDAG 2 APRIL – 1STE ZATERDAG VAN DE MAAND

PASTOOR DE GRUCHY

DE pastoor van Venansault heette Mathieu-François de Gruchy. Hij was afkomstig van een protestantse familie. Hij emigreerde naar Jersey, een eiland voor de

Franse kust, maar de protestanten die daar woonden (hugenoten) verbanden hem. Daarop zocht hij zijn toevlucht in Engeland. Hij keerde terug naar de Vendée in 1794. Om niet op te vallen werkte hij als timmerman, terwijl hij toch zijn taken bleef doen als priester.

In 1797 werd hij gearresteerd. Men beschuldigde hem van emigratie. Hij wilde niet liegen om zijn leven te redden, dus hij gaf toe dat het waar was en werd gevangengezet in Nantes. Tijdens zijn gevangenschap was hij een lichtpuntje voor de andere gevangenen door zijn kalmte en naastenliefde.

« Ik heb me neergelegd bij wat God me ook wil sturen. Ik zal met plezier mijn bloed vergieten voor de waarheid, ook al ben ik het glorierijke martelaarschap niet waard. Ik vraag de Hemel alleen de genade om het lijden nederig en geduldig te dragen. »

Hij schrijft mooie religieuze liederen vol vergevingsgezindheid. Zijn laatste hymne eindigt met deze woorden :

« Heer, beantwoord mijn gebed.

Het komt uit een nederig en onderdanig hart.

Vergeef, lieve Vader.

Vergeef mijn vijanden.

Met heel mijn hart vergeef ik hen

Het kwaad dat ze me lieten ondergaan. »

PUNTJE : Laten we, net als pastoor de Gruchy, houden van de waarheid en niemand bedriegen.

KLEUR de revolutionair (4).

PASSIEZONDAG* 3 APRIL

« GELUKKIG EN TEVREDEN »

PASTOOR de Gruchy weigerde te biechten bij een priester die de eed had afgelegd, om te kunnen sterven in trouw aan de Kerk van Rome. Maar nu kon hij niet meer biechten voor hij stierf ! Toch gaf hij zich vol vertrouwen over aan de « *oneindige barmhartigheid* » van de goede God.

En God liet hem niet in de steek ! Op weg naar de foltering kwamen ze pater Gergaud tegen, zijn vroegere pastoor. Toen pastoor de Gruchy hem vertelde dat hij terechtgesteld ging worden, kreeg hij de absolutie : zijn zonden waren vergeven.

Toen riep pastoor de Gruchy uit : « *Ik ben gelukkig en tevreden. Ik zou mijn lot niet willen ruilen met het mooiste lot ter wereld. Ik sterf onschuldig, voor het geloof. Ik offer vrijwillig mijn leven op aan God. Ik vraag God om mijn bloed te aanvaarden voor de boetedoening van mijn zonden en voor de bekering van mijn arme moeder. »*

Terwijl hij naar de plaats van terechtstelling liep, zong hij deze hymne, die heel populair was in de Vendée :

« Kom, mijn ziel,

Kom, naar het ware geluk !

Laten we van Jezus houden,

Hij is het mooiste dat er bestaat !

Jezus is mijn liefde, bij nacht en bij dag. »

Op het Viarmeplein was er een graf gegraven. De pastoor knielde neer aan de rand van het graf, bad enkele ogenblikken, kuste zijn kruisbeeld en strekte zijn armen uit in kruisvorm. Toen werd hij doodgeschoten.

PUNTJE : Is Jezus echt onze liefde, vinden we Hem echt het mooiste dat er bestaat ? Laten we vandaag het gebed van Fatima bidden : « **O mijn Jezus, het is uit liefde tot U, tot eerherstel voor de beledigingen tegen het Onbevleete Hart van Maria en voor de bekering van de arme zondaars** ».

KLEUR de soldaat die een kind aanvalt (4).

** Vandaag worden de kruisbeelden in de kerken met een paarse doek bedekt.*

*
* *

MAANDAG 4 APRIL

HET KIND DAT WEIGERDE DE EED AF TE LEGGEN

VANAF januari 1794 sterven er meer dan vijftigduizend martelaren in de Vendée. Generaal Turreau stuurde zijn twaalf “colonnes van de hel” naar de Vendée, met deze woorden : « *De Vendée moet een nationale begraafplaats worden.* »

Wat er toen allemaal gebeurde was even erg als tijdens de eerste eeuwen van het christendom, wanneer er veel martelaren stierven door de vervolging

van de Romeinen.

Op een dag steken de revolutionairen een boerderij in brand. Ze hebben alle bewoners afgeslacht en vinden nog een jongen van acht jaar.

– « *Wel, boefje, jouw leven zullen we sparen. Maar op één voorwaarde : vooraleer we je laten gaan, moet je één keer zweren tegen je God.* »

– *Oh, nee, meneer !* », antwoordde het kind verontwaardigd, « *Dat zou een zonde zijn !* »

De mannen waren buiten zichzelf van woede. Ze stortten zich op de kleine jongen en lieten hem sterven met alle wreedheid die ze konden bedenken.

PUNTJE : Hebben wij zoals deze jonge Vendeeër de moed om « *nee* » te zeggen tegen onze slechte kameraden die ons willen laten zondigen ?

KLEUR het achtjarige kind (4).

*
* *

DINSdag 5 APRIL

DE MARTELAREN VAN ANGERS

TUSSEN november 1793 en juli 1794 werden er in en rond de stad Angers zeventienduizend mensen vermoord. De republikeinen voerden grootschalige klopjachten uit en namen duizenden mannen, vrouwen en kinderen gevangen die het katholieke en koninklijke leger waren gevolgd.

Ze werden in de gevangenissen van Angers gepropt, voor de revolutionaire rechters gebracht en kregen al snel hun doodvonnis. Daarop werden ze doodgeschoten. Op een gegeven moment waren de gevangenissen zo vol dat de Vendeeërs zomaar doodgeschoten werden, zonder proces (dus zonder verder onderzoek).

Van al deze slachtoffers zijn er 99 door de Kerk zaligverklaard, omdat bewezen kon worden dat ze als martelaren gedood waren uit haat tegen het geloof. 83 daarvan waren vrouwen. De meesten van hen waren eenvoudige gelovigen. Het is duidelijk dat Angers in die tijd een echt katholieke streek was. Onder de martelaren vind je alle rangen en standen: van edelen tot pachtboeren, van bedienden tot eenvoudige dorpelingen.

Zo werd Jeanne Bourrigault, een arme boerin, veroordeeld omdat men haar « *verdacht edelvrouw te zijn, omdat zij niet naar de mis van afvallige priesters ging* ».

PUNTJE : Laten wij God vandaag danken dat wij katholiek geboren zijn en het brandende geloof van onze voorouders meegekregen hebben.

KLEUR een vrouw met haar kindje (5).

*
* *
*

WOENSDAG 6 APRIL

ANTOINE FOURNIER

DE dappere christenen van de Vendée durfden antwoorden zoals de eerste christenen. Luister maar eens naar dit stuk uit het verhoor van Antoine Fournier, een wever uit Cholet: « *Bent u getrouwd en hebt u kinderen?* »

– *Ik heb er twee,* » antwoordt hij, « *één van hen is een priester die de eed niet wou afleggen; hij is naar Spanje gegaan.* »

– *Heb je ooit onderdak verleend aan priesters die de eed weigerden?* »

– *Nee, behalve aan mijn zoon (die priester is).*

– *U wordt ervan beschuldigd kritiek te hebben op de republikeinen, want u zou gezegd hebben dat de heilige vaten (die gebruikt worden in de kerk) werden ontheiligd.*

– *Ja, dat heb ik gedaan; daaraan ben ik schuldig. Ik heb kritiek op hen die onze kruisen op de grond gooien en de heilige vaten ontheiligen!*

– *Dus je weet dat je zal sterven voor je geloof en dat wil je?*

– *Ja.* »

Hij werd op 12 januari 1794 gefusilleerd, net als vijfhonderd Vendeeërs die werden beschuldigd van de “*boeven*” geholpen te hebben of aan hun zijde

gevochten te hebben. Op zijn vonnis stond : « *Vader van een priester die de eed weigerde en waardig om die naam te dragen.* »

PUNTJE : Laten wij vandaag met grote aandacht ons ochtend- en avondgebed opzeggen en daarbij denken aan deze dappere martelaren.

KLEUR een kind (5).

*
* * *

DONDERDAG 7 APRIL

VERHOREN

NORMAAL gezien wordt een proces in de rechtbank serieus gevoerd : lang en grondig. Maar de ondervragingen van de Vendeeërs waren kort. Er waren meestal maar een tiental vragen.

Zo was er Renée-Marie Feillatreau, vierenveertig jaar oud en moeder van tien kinderen. De republikeinse rechters vragen haar « *of ze houdt van de republikeinse grondwet* », « *of het waar is dat zij voorwerpen uit de kerk heeft verstoep* », « *of zij heeft geroepen “Leve de Koning !” en hoe vaak* » en « *of ze trouw heeft gezworen aan de man die zich Lodewijk XVII noemt (de koning dus)* ».

Ze antwoordde naar waarheid dat ze dit gedaan had, werd ter dood veroordeeld en stierf dezelfde dag

nog op de guillotine, gewoon omdat ze zoveel hield van de armen en de trouwe priesters.

Het vonnis wordt altijd onmiddellijk na het verhoor uitgesproken. Grijnzend schrijft de griffier een ‘F’ voor fusilleren (doodschieten) of een ‘G’ voor guillotineren.

Het doodvonnis van Pierre Frémond (9 februari 1794) luidt als volgt :

« *Pierre Frémond, veertig jaar oud, geboren in Chaudefonds, ploeger en wijnbouwer, werd vijf dagen geleden thuis gearresteerd. Hij stond verschillende keren op wacht voor de boeven, die hem zelfs een wapen hadden gegeven. Hij is duidelijk een fanatiekeling en schreeuwde ook “Vive le Roi ! Leve de koning”.* »

In de marge staat er een ‘F’.

PUNTJE : Laten wij bidden voor ons land en de “toewijding aan het H. Hart van Jezus” van de H. Joannes Eudes bidden (p. 68).

KLEUR een kind (5).

*
* * *

VRIJDAG 8 APRIL – ONZE-LIEVE-VROUW VAN SMARTEN

ZUSTER ANNE-MARIE EN ZUSTER ODILE

ZUSTER Anne-Marie Vaillot was zestig jaar oud, zuster Odile Baumgarten drieënveertig. Het waren zusters uit het klooster van de Dochters van Liefde. Ze waren naar

het ziekenhuis van Angers gestuurd. Ze hadden allebei geweigerd de eed van « *Liberté, Egalité, Fraternité* » af te leggen. Ze werden veroordeeld als « *fanatiekelingen en rebellen tegen de wetten van het land* ».

De twee nonnekes gingen samengebonden naar de plaats van hun marteling. Zuster Odile was bang dat ze de moed zou verliezen en leunde op de arm van zuster Anne-Marie. Ze moedigden de andere gevangenen aan door te zeggen : « *Nog één inspanning en dan winnen we !* » Op een gegeven moment liet zuster Odile per ongeluk haar paternoster vallen. Ze probeerde die op te rapen, maar een van de beulen verbrijzelde haar hand met een knuppel. Een vrouw uit het volk raapte hem op en bewaarde hem als relikwie.

Toen het schieten ging beginnen prevelde zuster Anne-Marie de litanie van de Heilige Maagd. De persoon die de leiding had over de executie wilde de twee zusters redden en stelde voor dat zij zouden doen alsof zij de eed hadden afgelegd. Zuster Anne-Marie antwoordde resoluut : « *Wij zijn niet alleen niet bereid de eed af te leggen waarover u spreekt, maar wij willen ook niet dat mensen denken dat wij hem hebben afgelegd.* »

PUNTJE : Laten we tijdens ons rozenhoedje denken aan deze gemartelde zusters.

KLEUR één van de nonnekes (5).

*
* *
*

ZATERDAG 9 APRIL

DE MOEDER EN DE TANTE VAN MARIE-LOUISE

IN de winter van '93-'94 konden de Vendeeërs Pierre Durand gevangennemen, een gevaarlijke revolutionair met de bijnaam de Grote Wolf. Ze wilden hem terechtstellen. Toen kwam mevrouw de La Sorinière tussenbeide. Ze was een weduwe en ze woonde met haar twee dochters en haar zus, een nonneke, op haar landgoed in Champlanc. Eén van de dochters heette Marie-Louise. We luisteren morgen verder naar haar leven.

Omdat de kasteelvrouw vroeg om de Grote Wolf niet te doden, gaven de Vendeeërs toe. Ze spaarden zijn leven.

Enkele dagen later verscheen de verrader samen met een aantal agenten op haar landgoed. Hij gaf orders om de hele familie te arresteren ! De zuster en de dames mochten enkel hun jassen nog pakken. Ze werden naar Cholet gebracht. Het was 19 januari 1794.

Op 27 januari verschenen de kasteelvrouw en de zuster voor de rechter. Ze werden dezelfde dag nog veroordeeld tot de guillotine. Pastoor Simon Gruget, een priester die de eed geweigerd had, zat verborgen achter de luiken van een huis in de buurt en gaf de absolutie aan de slachtoffers.

PUNTJE : Laten wij geen ondankbare kinderen zijn. Laten we altijd onze dankbaarheid tonen door dank u te zeggen.

KLEUR de tweede zuster (5).

PALMZONDAG 10 APRIL

MARIE-LOUISE

DE twee dochters van de kasteelvrouw die stierf onder de guillotine heetten Marie-Louise en Catherine. Ze moesten meer dan twee weken hard werken in de gevangenis, in bittere kou. Ze wisten niet dat hun moeder onthoofd was.

De revolutionairen hadden de kerk van de Drievuldigheid ontheilgd en gebruikten die als gerechtsgebouw. Op 10 februari worden de zussen uit de gevangenis gehaald en naar de rechters gebracht. Ze worden veroordeeld. De gendarmes binden alle veroordeelden twee aan twee vast aan één lang koord in het midden. Uiteindelijk bestaat de “ketting” uit honderden slachtoffers. De stoet vertrekt. Het is een echte kruisweg voor de gevangenen; ze zijn al helemaal uitgeput door het lijden in de gevangenis. Velen bidden, bijna iedereen toont grote moed, want ze weten dat ze sterven voor hun geloof.

Op weg naar haar dood geeft Marie-Louise haar mantel aan een arme vrouw. Met haar engelachtige stem zingt het jonge meisje psalmen, waardoor de droevige processie verandert in een groep van uitverkorenen die naar de Hemel gaan. Als ze aankomen bij de executieplaats zingt Marie-Louise de hymne van de pater van Montfort: « *Ik stel mijn vertrouwen, goede Maagd, in uw hulp...* »

PUNTJE : Laten we op deze Palmzondag Onze-Lieve-Vrouw vragen om ons de genade te geven om de Goede Week vroom te beleven.

KLEUR de moeder met haar boeleke (5).

*
* *

MAANDAG IN DE GOEDE WEEK 11 APRIL

« IK HEB LIEVER HET MARTELAARSHIP »

ERGENS buiten de stad, in een veld met gapende kuilen, moet de stoet stoppen. Hier zullen ze sterven. « *Goede moeder, bescherm uw kind. Ik zal u trouw zijn tot op het laatste moment.* »

Een officier heeft interesse in Marie-Louise, ontroerd door haar moed en schoonheid:

« *Trouw met mij, dan zal ik je leven redden.* »

Maar Marie-Louise denkt niet aan zichzelf:

– « *Wil je mijn moeder en zus redden?* »

– *Nee, dat kan ik niet* », antwoordt de man.

– « *Laat me dan maar sterven. Ik heb liever het martelaarschap.* »

Twintig mensen worden van de ketting losgemaakt. Ze moeten hun kleren uitdoen en aan de rand van een grote put gaan staan. Dan richt het peloton, het vuurt... en de lichamen vallen in de kuil.

Vlak daarnaast vallen Marie-Louise en haar zus op

hun beurt, samen met de andere veroordeelden. De poorten van de Hemel gaan voor hen open !

De bevolking vereerde deze slachtoffers onmiddellijk. De plaats van executie werd het “Martelarenveld” genoemd.

PUNTJE : We gaan deze week te biechten met het oog op onze Paascommunie. Laten we ons goed voorbereiden op deze biecht.

KLEUR de republikeinse garde (5).

*
* *
*

DINSDAG IN DE GOEDE WEEK 12 APRIL

ONDER DE BESCHERMING VAN MARIA

GELUKKIG zijn niet alle priesters in de Vendée geëindigd als gevangenen. Sommigen werden gered. Zij waren de nieuwe apostelen, de apostelen van de verrijzenis van de Kerk in Frankrijk na de vreselijke terreur van de revolutie.

Eén van die priesters heette pater Gabriël (Gabriel Deshayes). Hij was de sansculotten altijd te slim af als die zoekacties deden. Hij verkleedde zich ; soms was hij een boer op het platteland, soms een man uit de stad, soms soldaat en ooit zelfs... gendarme !

Pater Gabriël was niet alleen slim ; hij werd ook geholpen door de goddelijke Voorzienigheid. Op een

avond komt hij op straat een patrouille soldaten tegen. Ze volgen hem. Waar moet hij naartoe, het is volle maan ! De pater besluit de hoofdweg te nemen. Maar daar komt een groep gendarmes hem tegemoet !... Een mirakel ! Ze zien hem niet en ze lopen hem gewoon voorbij.

Op een andere dag zit pater Gabriël verstopt in een struik. Plots hoort hij precies een stem die hem toefluistert : « *Kom tevoorschijn of je wordt gepakt !* » Hij gehoorzaamt onmiddellijk en even later ziet hij hoe de revolutionairen de struiken doorzoeken waarin hij verstopt zat.

Ook draagt de pater eens de Mis op in een boerderij. Op het moment van de consecratie wordt hij gewaarschuwd : de revolutionairen komen eraan ! Alle aanwezigen worden bang, ze willen vluchten. Maar pater Gabriël stelt hen gerust : « *Broeders,* » zegt hij, « *blijf. We zijn hier onder de bescherming van de Heilige Maagd, we hebben niets te vrezen.* »

PUNTJE : Laten we bidden voor roepingen voor priesters en religieuzen wanneer de Kerk zal verrijzen na deze slechte periode die wij doormaken.

KLEUR de huizen in de verte (5).

*
* *
*

WOENSDAG IN DE GOEDE WEEK 13 APRIL

COMMUNIE TIJDENS DE TERREUR

WE moeten het nog hebben over een andere dappere priester, pater Noël Pinot. Hij was éénendertig toen hij benoemd werd tot pastoor van Louroux-Béconnais. Het jaar daarop brak de revolutie uit.

Toen de revolutionairen hun wetten aannamen tegen de priesters weigerde pater Pinot om ernaar te luisteren. Hij dook onder en bleef in zijn parochie zijn taken als pastoor goed doen. Maar een tijd later was het niet meer veilig voor hem in het dorp. Hij moest vluchten ; twee jaar lang trok hij stilletjes van dorp tot dorp, wat gevaarlijk was. Hij zag er nu uit als een boer, met een kort jasje en langer haar. Maar in zijn tas had hij alle benodigdheden bij om de H. Mis op te dragen.

In 1792 keerde pater Pinot stiekem terug naar Le Louroux, waar de onverschrokken familie Barvault hem onderdak bood. Soms zat hij verborgen op zolder, soms in een klein kamertje waarvan de deur verborgen was achter een grote kleerkast. Marie, de dochter des huizes, dertien jaar oud, kwam zo onopvallend mogelijk eten brengen aan de goede pater door een smal raampje dat uitkeek op de binnenplaats.

Tijdens winternachten ging de priester vaak alleen naar buiten om de H. Communie te brengen naar een gezin of iemand die op sterven lag. Toen pater Pinot zag hoe weinig de kinderen nog wisten over het geloof, startte hij met catechismuslessen, kleine retraites en

eerste communies, midden tijdens de vreselijke terreur !

PUNTJE : Laten we ons op onze communie van Witte Donderdag voorbereiden om de vurigheid terug te vinden die we hadden op de dag van onze eerste communie.

KLEUR de beul (5).

* * *

WITTE DONDERDAG 14 APRIL

ARRESTATIE

DE revolutionairen waren razend op deze priester ! Elke dag deden ze huiszoekingen en sloegen ze mensen om hen te dwingen de pater te verraden.

Op een nacht was het zover. Niquet, een parochiaan die erom bekend stond lui te zijn, wilde graag de beloning van honderd pond krijgen die de revolutionairen beloofd hadden aan degene die pater Pinot zou verraden.

De pater zat op dat moment in het huis van een weduwe. De gendarmes verschenen. De pater kon nog net op tijd in een kist kruipen. De soldaten doorzochten het huis maar konden hem niet vinden. Toen tilde de valse Niquet het deksel van de kist op ! Daar verscheen pater Pinot, zijn gezicht ernstig en kalm. De pastoor was verdrietig toen hij zag wie hem verraden had en zei eenvoudig : « *Ach, ben jij het ?* »

Nadat ze hem gebonden hadden, namen de sansculotten hem mee. Onderweg waren ze heel wreed tegen hem. Ze sloegen en schopten de priester. Maar de

ergste beproeving was toen ze zijn kleren doorzochten. Met afgrijzen en zonder iets te kunnen doen moest de arme priester toezien hoe de zatte revolutionairen heiligschennis pleegden met de heilige voorwerpen... en de H. Hosties.

Toen werd pater Pinot voor de rechter gebracht. Ze stelden allerlei vragen. Ze wilden weten wie hem geholpen had. De gevangen priester zei dat hij alleen naar Le Louroux was teruggekeerd om zijn taak als priester van Jezus Christus uit te oefenen. Hij weigerde de mensen te verraden die hem onderdak hadden verleend. De rechter besloot hem naar de rechters in Angers te sturen.

PUNTJE : Vanavond gaan we te communie uit eerherstel voor de beledigingen die Jezus in de H. Hostie moet verdragen.

KLEUR het schavot (5).

* * *

GOEDE VRIJDAG 15 APRIL

OPOFFERING

DE volgende dag werd pater Pinot onder bewaking weggevoerd. In het volgende dorp gingen de soldaten iets eten in een herberg. Pater Pinot ging naar het kruis dat langs de weg stond en profiteerde van de gelegenheid om te bidden. Daarna trokken ze verder. De gevangen priester was al uitgeput, maar moest de

hele weg te voet verder afleggen. Het was een beetje als de kruisweg van Jezus.

Toen zij bij de stadspoorten van Angers aankwamen, deden de bewakers hem zijn priesterkleren aan, zodat de mensen in de stad hem zouden uitlachen en beledigen. Hij werd opgesloten in de gevangenis. Na tien dagen opsluiting werd hij voor de militaire commissie gebracht, die erg streng was. De voorzitter was een afvallige priester. Die veroordeelde pater Pinot tot de doodstraf. Om met hem te spotten stelde hij voor dat de priester in zijn kazuifel naar de guillotine zou gaan. Maar pater Pinot was niet bang voor de beledigingen en vond het goed.

Rond half drie 's nachts kwamen bewakers de priester halen. Hij trok zijn gewaden aan terwijl hij de liturgische gebeden opzei. Daarna bonden ze zijn handen op zijn rug. Het was drie uur 's nachts toen de veroordeelde aan de voet van het schavot stond : « *Mijn God, die uw leven voor mij gaf, ik geef U graag het mijne voor U* », mompelde hij. Toen, terwijl hij de eerste woorden van de Mis bad, beklom hij de treden van het schavot om het offer van zijn leven te brengen. Dan legde hij zijn hoofd neer onder de bijl van de guillotine, het staal viel... en het hoofd van de martelaar rolde weg. Het was vrijdag 21 februari 1794.

PUNTJE : Laten we onze kruisweg doen met liefde en dankbaarheid voor Jezus, onze Verlosser.

KLEUR pater Pinot (5).

STILLE ZATERDAG 16 APRIL

DE MARTELAREN VAN LES LUCS

OM de Vendeeërs eens en voor al uit te roeien, stuurt generaal Turreau zijn “helse colonnes” uit. Deze troep soldaten steekt alles in brand wat ze tegenkomen : steden, dorpen, huizen en stallen, boten en stroschuren, alles werd verwoest. De inwoners worden uitgemoord en het vee afgeslacht. Hele families komen om.

Op 28 februari 1794 vallen deze demonen Les Lucs aan, dat op dat moment bestaat uit twee parochies van in totaal 2.150 zielen.

De sansculotten komen eraan, verdeeld over twee colonnes. De inwoners vluchten naar de kerk van Petit-Luc. Pastoor Voyneau, 70 jaar oud, gaat naar de soldaten : « *Heb genade, spaar mijn volk !* » Maar de revolutionairen werpen zich op hem en doden de oude priester op een erg wrede manier.

In de kerk bereiden de gelovigen zich voor op hun dood door het rozenhoedje te bidden. De moordenaars dringen binnen en schieten hun geweren leeg op de geknielde menigte.

Tevreden vervolgen ze hun weg. Wanneer zij bij het dorp aankomen, heeft er iemand een idee : ginder is de klokkentoren van Petit-Luc waar we juist waren. We schieten met het kanon op de kerk !

Dat doen ze. De kerk stort in en verplettert de men-

sen die binnen liggen te sterven door hun schotwonden. 564 kinderen, vrouwen en oude mannen, de kleinste maar 15 dagen oud en de oudste 84 jaar, sterven op het grondgebied van Les Lucs. Onder deze martelaren waren 53 kleine jongens en 56 kleine meisjes. Zij worden de “Heilige Onschuldigen” van de Vendée genoemd.

PUNTJE : Laten we ons op Pasen voorbereiden met een goede biecht.

KLEUR de menigte (5).

*
* * *

ZONDAG 17 APRIL – PASEN !

ONZE-LIEVE-VROUW VAN SAINT-SULPICE

TWEE eeuwen lang werd Onze-Lieve-Vrouw van Saint-Sulpice-le-Verdon door de Vendeeërs vereerd. Het is een beeld dat de H. Maagd voorstelt in koninklijke kledij, met haar Kindje Jezus op de arm. Tijdens de oorlogen van de Vendée kwamen de katholieken van de parochie aan haar voeten een laatste keer bidden vooraleer ze ten strijde trokken tegen de vijanden van de godsdienst. Als ze het overleefden, kwamen ze na elke veldslag terug om de Koningin van de gevechten te bedanken voor haar bescherming.

Om het geloof van de parochianen van Saint-Sulpice te belonen deed God een wonder. Op 28 februari 1794

trokken de “helse colonnes” de parochie binnen. Ze plunderden en staken de kerk in brand. De kerk werd volledig verwoest. Maar wat zagen de parochianen de volgende dag tussen de smeulende brokstukken van de ruïne? Het breekbare houten beeld van Onze-Lieve-Vrouw was ongedeerd! De vlammen hadden het niet beschadigd; het was alleen zwart geworden. Rond het beeld was alles verteerd door het vuur. Het altaar waarop het beeld had gestaan, was weg; er was niets van overgebleven. De koster, Pierre Favreau, nam het miraculeuze beeld mee en verborg het in zijn huis tot 1800.

PUNTJE : Kunnen we in dit wonder geen belofte zien van de verrijzenis van de Kerk? « *De poorten van de hel zullen de Kerk nooit overweldigen* », zei Jezus. En zoals Ons-Lieve-Vrouwke in Fatima zei: « *Mijn Onbevleete Hart zal zegevieren* ». Het Rijk van het H. Hart van Jezus zal komen. Alleluja!

KLEUR Onze-Lieve-Vrouw van Saint-Sulpice (5).

*

* *

TOEWIJDING AAN MARIA, MIDDELAARES VAN ALLE GENADEN

priester Edward Poppe

Lieve Moeder van God, edelmoedige Medeverlosseres van de mensheid, algemene Middelaares van de genade: wat zijt gij groot, wat zijt gij machtig, wat zijt gij goed!

Hoeveel ben ik u niet verschuldigd! Gij zijt de Moeder van mijn Jezus. Gij denkt voortdurend aan mij. Gij bemint mij elk ogenblik. Uw liefde geeft mij honderdmaal per dag een goede gedachte, een goed verlangen, de kracht tot een versterving, tot een schietgebed, of tot een ander goed werk. Gij bekomt mij duizend dadelijke genaden, om mij te helpen God te dienen, heilig te worden en naar de Hemel te gaan.

Ik dank u, lieve Moeder van Jezus; ik dank u, edelmoedige Medeverlosseres; ik dank u, milde Genademiddelaares. Door u is Jezus tot ons gekomen. Door u wil ik tot Jezus gaan. Ik behoor volledig aan Jezus toe door mijn H. Doopsel. Ik erken dat ik helemaal en altijd voor Hem moet leven. Dat heb ik beloofd door peter en meter in het doopsel. Dat wil ik volbrengen. Welnu: ik geef mij volledig aan Jezus, door u. Ik geef al mijn werken, al mijn verdiensten in uw handen, zoals ikzelf uit uw handen al de genaden ontvang. Ontvang mijn nederig liefdegescenken. Ontvang mijn ziel en mijn lichaam. Ontvang mijn goede werken en gebeden. Zuiver ze, versier ze en bied ze zelf Jezus aan. Beschik over mij, beschik naar Jezus' welbehagen over al wat ik bezit, voor eeuwig! Ja, voor eeuwig!

Ik vraag u maar één enkele beloning : maak, dat ik aan Jezus al de glorie geef, die Hij van mij verwacht. Help mij al het goede te doen, waartoe Jezus mij wil laten meehelpen. Doe mij leven, zoals gij, uit zuivere liefde tot God hier op aarde en in de Hemel. Amen.

* * *

TOEWIJDING AAN HET H. HART VAN JEZUS

H. Joannes Eudes

O Jezus, ik geef U mijn handen, opdat Gij ermee uw werk moogt verrichten en uw zegen verspreiden ; ik geef U mijn voeten, opdat Gij ze moogt zetten op uw weg. Ik geef U mijn ogen, opdat Gij ze moogt richten en doen stralen in uw goedheid. Ik geef U mijn verstand, opdat Gij in mij moogt denken ; ik geef U mijn mond, opdat Gij ermee uw woord van wijsheid en liefde moogt spreken. Ik geef U mijn geest, opdat Gij ermee moogt bidden. Ik geef U vooral mijn hart, opdat Gij met dat hart uw hemelse Vader en alle mensen moogt beminnen.

Laat mij kleiner worden en wordt Gij groter in mij, opdat niet ik meer zou leven, niet ik meer zou bidden, niet ik meer zou werken, maar Gij, almachtige God, Zoon van de hemelse Vader en onze liefdevolle Verlosser.

O Jezus, levend in Maria, kom en leef ook in ons, uw dienaren ! Amen.